

דקדוקי מלים וחלקם בעלי שינוי משמעות בפרשת
כי-תבוא ובהפטרות ובתחילת נצבים

כו ו **וַיַּעֲנוּנוּ**: היר"ד בשוא ללא דגש, העי"ן בפתח והנ"ן
בדגש: לשון עינוי. אם יקרא את היר"ד בפתח משמעותו
ענייה

כו י **וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ**: בזקף קטון בלבד ללא דרבן (מקל)

כו יב עליית שני

לְעֵשָׂר: לשים לב לניקוד: למ"ד בפתח, עי"ן בשוא נח,

שי"ן רפויה. לא: **לְעֵשָׂר**. **מַעֲשָׂר**: העי"ן בשוא לא בחטף

כו יד **לְמַתָּה**: הלמ"ד בשוא לא בקמץ, אם יקרא בפתח
ודגש במ"ם, משנה משמע למיודע

כו טז עליית שלישי

כו יז **הָאֱמֶרֶת**: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת האל"ף

החטופה בדומה לו בהמשך יח **הָאֱמִירָה**

כו יט **וְלִהְיֶתָּה**: געיה בלמ"ד וה"א בשווא נח

כז א עליית רביעי

כז ב **נָתַן לָךְ**: אין טעם נסוג אחור

כז ג **בַּעֲבֹרְךָ**: העי"ן בקמץ קטן

כז ו **וְהַעֲלִיתָ**: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת הגרונית
החטופה שלאחריה

כז ז **וְאֵכֶלֶתָ שָׁם**: טעם נסוג אחור לכ"ף ודגש חזק
בשי"ן מדין אתי מרחיק

כז ט **אֶל כָּל-יִשְׂרָאֵל**: תיבה **אֶל** בסגול ובמרכא, אינה
מוקפת לתיבה שלאחריה. **נְהִיִּיתָ לְעָם**: געיה בתי"ו
והלמ"ד ללא דגש אתי מרחיק

כז יא עליית חמישי

כז יב **וַיְהִי־וְהָיָה**: הוא"ו בחירק מלא. **וַיִּשְׁשָׁר וַיִּוָּסֵף**

וַיִּבְנִימָן: טעם טפחא בתיבת **וַיִּשְׁשָׁר**

כז יד **וְאָמְרוּ**: האל"ף במרכא כטעם משנה

כז טו **אָרוֹר** כדי להקל על הקורא לזכור את הטעם במלה
ארור שחלקם מוטעם בזקף גדול, חלקם ברביע ואחד
בודד בפשטא יש להעזר בסימן הזה¹: כאשר המלה ארור
באה בראש השורה או בסופה, מוטעם בזקף גדול, באמצע
השורה, ברביע או בפשטא. היחיד שיוצא מן הכלל הוא

האחרון המוטעם ברביע על אף שהוא מתחיל באמצע
השורה **אָרוֹר אֲשֶׁר לֹא-יָקִים**

תִּזְעַבְתָּ: העי"ן בחטף פתח ולא בצירי

כז כה **כִּי יָדָם נָקִי**: הדל"ת בקמץ ולא בפתח

כז א **עַל כָּל-גִּזְיֵי הָאָרֶץ**: טעם טפחא בתיבת **עַל**

כז ח **וַיִּבְרַכְךָ**: הטעמה משנית בבית"ת והכ"ף הראשונה,
על אף הקושי, בשווא נח

כז ט **נִשְׁבַּע-לָךְ**: געיה בנ"ן

כז ז עליית ששי

כז יא **לָתֵת לָךְ**: טעם נסוג אחור ללמ"ד

כז כ **הַשְׁמַדְךָ**: המ"ם בסגול והכ"ף הסופית קמוצה.

וְעַד-אֲבֹדְךָ: הבית"ת בקמץ קטן

כז כז **וּבִטְחָרִים**: יש לשים לב לכתיב וקרי וכן בהמשך
בפס' ל

כז כט **בְּצַהָרִים**: הצד"י בקמץ גדול והה"א אחריה

בחטף קמץ. **הָעוֹר**: הה"א בפתח, לא בקמץ

כז ל **וְלֹא-תִשָּׁב בּוֹ**: אין טעם נסוג אחור

כז מא **וְלֹא-יְהִי לָךְ**: אין טעם נסוג אחור

כז מב **יִירָשׁ**: יר"ד ראשונה בשווא נע, יר"ד שנייה קמוצה

כז מג **מַעֲלָה מַעֲלָה**: העי"ן בשווא נח ומ"ם שנייה
בדגש חזק

כז מט **עָלִידָךְ גִּזִּי**: דגש חזק בגימ"ל מדין אתי מרחיק

כז נה **יֹאכֵל**: הכ"ף בצירי ולא בפתח. **אֵיבָךְ**: היר"ד
בחירק חסר והבית"ת אחריה בשווא נח, כן הדבר גם
בהמשך הפרק כז נז.

כז נו **וּבִבְתָּהּ**: בית"ת ראשונה בשווא נח, כן הדבר גם

בפסוק הבא **וּבִבְנֵיהָ**

כז נח **הַנִּכְבָּד**: בית"ת בקמץ ולא בפתח. **אֵת ה'**

אֱלֹהֶיךָ: טעם טפחא בתיבת **אֵת**

כז נט **וְחָלִים רָעִים וְנֶאֱמָנִים**: טעם טפחא בתיבת
וְחָלִים²

כז סד **וְעַבְדְּתָ שָׁם**: טעם נסוג אחור לבית"ת ודגש חזק
בשי"ן

² כן הוא בכתר ארם-צובה ובשני כתבי יד נוספים.

¹ סימן זה טוב למשתמשים בספרי התורה הרגילים (מכל העדות)
שנכתבו בעשרות השנים האחרונות.

כט א עליית שביעי

כט ד לא-בָּלֹ: במלרע. שְׁלֵמִיתִיכֶם: ש"ן שמאלית

כט ו מפטיר

כט ז לְרֹאשׁוֹנִי: הר"ש בדרך כלל בגעיא, רבים משתבשים לקרוא מלה זו: לְרֹאשׁוֹנִי. הר"ש מנוקדת בשורק והאל"ף נחה כלומר איננה מנוקדת כלל. מילה זו נקראת: לְרֹאשׁוֹנִי. הַמְנִשִּׁי: השווא במ"ם נע

כט ח אֵת כָּל-אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂוּן: טעם טפחא בתיבת אֵת

הפטרת פרשת כי תבוא ישעיהו ס א-כב:

א קוּמִי אוֹרִי: שתיהן במלעיל

ה תְּרֹאֲלִי: הר"ש בשווא נח לשון ראייה; וּפְתַחֲד: במלרע ו שְ�פַעֲתָ: הש"ן בגעיא ועם זאת הפ"א בשווא נח;

כָּלֶם מִשְׁבָּא יִבְאֹו: טעם טפחא בתיבת כָּלֶם

ז יִקְבְּצוּ לָךְ: טעם נסוג אחור לקו"ף, הבי"ת בשווא נע, הי"ד בחירק חסר, לא בשווא. יִשְׁרְתוּנָךְ: הר"ש בשווא נע ההטעמה בתי"ו, במלעיל, כן הדבר גם בהמשך פס' י יד וְקִרְאוּ לָךְ: טעם נסוג אחור לקו"ף

טז וַיִּדְעָתָ: הע"ן בפתח

יז אֲבִיא כֶסֶף: טעם נסוג אחור לאל"ף הראשונה.

וּנְגַשְׁיָךְ: ש"ן שמאלית

יט לא-יְהִי־לָךְ: געיה ביר"ד הראשונה, בדומה לו בפס'

הבא. וְהִי־לָךְ: געיה בה"א הראשונה

כ יִירָשׁוּ אֶרֶץ: טעם נסוג אחור ליר"ד המנוקדת בחירק מלא, הר"ש אחריה בשווא נע

קריאה לשני וחמישי של נצבים:

כט יב שני במנחת שבת

יְהִי־לָךְ: געיה ביר"ד הראשונה, בדומה לו בהמשך פס'

יח. לְאֱלֹהִים: האל"ף כלל אינה נשמעת

כט יד וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פָה: יש להאיץ מעט את

קריאת התיבה פָה להסמיכה לקודמתה³

כט טו שלישי במנחת שבת

כט יט יַעֲשֶׂן: הע"ן בשווא נח. וְרִבְצָה בּוֹ: טעם נסוג אחור לר"ש, עם זאת השווא נע, דגש חזק בב"ת השנייה מדין אתי מרחיק

כט כב כְּמִהֲפֹכֶת: הה"א בשווא נח

³ על מנת למנוע שיבוש ההפסק בין המילים כתוצאה מצירוף הטעמים תביר-טפחא, שלא יישמע כאילו כתוב וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ -פָה עִמָּנוּ הַיּוֹם